

РЕШЕНИЕ

№ 1102

гр. София, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100512903 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 04.11.2019г., постановено по гр. дело № 67796/2018 год. по описа на СРС, ГО, 140 състав, е уважен предявеният от ИВ. Й. С. срещу ЗАД „А.“ АД иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане на сумата от 1 397 лева, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените имуществени вреди на лек автомобил „Шкода Фелиция“, рег. № ***** в резултат на ПТП, настъпило на 01.06.2018г. в гр. София по вина на водача на лек автомобил „Опел Зафира“ с рег. № *****, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главницата от 22.10.2018г. до окончателното плащане на сумата.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника ЗАД „А.“ АД. Жалбоподателят поддържа оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните изводи. Конкретно се твърди, че съдът не е

обсъдил всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, поради което е достигнал до неправилни изводи, че предявеният иск е доказан по основание и размер. Навежда доводи, че не е установено по реда на пълното и главно доказване какъв е механизмът на настъпване на процесното произшествие, респективно наличието на противоправно поведение от страна на застрахования при дружеството водач на МПС. Сочи, че видно от събраните по делото гласни доказателствени средства причина за настъпване на инцидента е навлизането на водача на л.а. „Шкода фелиция“ в лентата за насрещно движение, в която правомерно се е движил л.а. „Опел Зафира“, като водачът на МПС „Опел Зафира“ е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на произшествието и въпреки, че е извършил действия в опит за предотвратяване на същото, то е било неизбежно. В условията на евентуалност се поддържа релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. По тези съображения е направено искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да се отхвърли, респективно – присъденото обезщетение да се намали при условията на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

В срока по чл. 263, ал. 1 от КЗ е постъпил отговор на въззивната жалба от ИВ. Й. С., с който същата се оспорва. Навеждат се съображения, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано. Счита, че механизмът на настъпване на ПТП е установен по безспорен начин от приетото заключение на автотехническата експертиза, съобразно което инцидентът е настъпил единствено и само поради нарушение на правилата за движение, допуснато от водача на застрахования при ответното дружество автомобил. Оспорва се основателността на релевираното възражение за съпричиняване поради недоказаност на същото. С оглед изложеното е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел наличието на кумулативните предпоставки на предявената претенция, като е съобразил обявеното за безспорно и ненуждаещо се от доказване

обстоятелство, че към 01.06.2018г. гражданската отговорност на водача на автомобил „Опел Зафира“, рег. № *****, е била застрахована при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“. Конкретният механизъм на увреждането и наличието на причинно-следствена връзка между деянието и вредите върху собствения на ищеца автомобил е установен при кредитиране на приетото заключение на автотехническата експертиза, съобразно което причина за настъпването на ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Опел Зафира“, който е навлязъл в лентата за насрещно движение, в която се е движил лек автомобил „Шкода фелиция“, в резултат на което е реализирано ПТП. При посоченият механизъм на ПТП е приел, че виновен за настъпването на инцидента е водачът на лек автомобил „Опел Зафира“, който е нарушил чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Първоинстанционният съд не е кредитирал показанията на свидетелите Т.Г. /водач на увреждащия автомобил/ и на А. П. /пътувал в лек автомобил „Опел Зафира“ към момента на инцидента/, тъй като соченият от тях механизъм на увреждане противоречи на заключението на автотехническата експертиза. Поради тези съображения е приел за недоказано възражението на ответното дружество, че ПТП е настъпило поради навлизане на лек автомобил „Шкода Фелеция“ в насрещната лента за движение, където се е движил лек автомобил „Опел Зафира“. Съдът е приел, че сумата, необходима за възстановяване на вредите по средни пазарни цени е 1 397 лева, при съобразяване на обстоятелството, че е налице хипотеза на „тотална щета“.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По изложените във въззивната жалба доводи намира следното:

С договора за застраховка „Гражданска отговорност“, съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. В разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ е признато право в полза на увреденото лице, спрямо който застрахованият е

отговорен по чл. 45 от ЗЗД, на пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност“ на причинителя на вредата /делинквент/ по чл. 432, ал. 1 от КЗ е функционално обусловено от правото на деликтно обезщетение от делинквента, като фактите, въз основа на които се поражда претендираното материално право са следните: 1/. валидно възникнало правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответното застрахователно дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие; 2/. настъпване на застрахователно събитие – ПТП; 3/. претърпени вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие, за които се претендира застрахователно обезщетение; 4/. предпоставките по чл. 45 от ЗЗД - противоправно деяние; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на застрахованото лице /дееца/ и причинените вреди. Вината се предполага до доказване на противното – чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ дава право на увреденото лице при пътнотранспортно произшествие да насочи иск за обезщетяване на претърпените вреди направо срещу застрахователя, при който делинквента има застраховка "гражданска отговорност". По този иск ищецът следва да установи, че има вземане за непозволено увреждане срещу водач на МПС /фактическия състав на който е виновно и противоправно поведение на водача, в причинна връзка от което са произлезли вреди, като вината се предполага до доказване на противното – чл. 45, ал. 2 ЗЗД/ и наличие на валидно застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "гражданска отговорност" между този водач и застрахователя /ответното дружество/. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Безспорно е по делото, а и се установява от писмените доказателства, в т.ч. констативен протокол, съставен от дежурен ПТП-О"ПП"-СДВР /който има характер на официален свидетелстващ документ по чл. 179, ал. 1 ГПК/ и от събраните в първоинстанционното производство гласни доказателства, съществуването на договор за застраховка "гражданска отговорност", който има за обект лек автомобил „Опел Зафира“ с рег. № *****, собственост на К.Г.Д., със застраховател – ответното дружество, както и че в срока на

застрахователното покритие е настъпило процесното ПТП – на 01.06.2018г., около 17, 00 часа, в гр. София, ул. „Околовръстен път“, на 2, 7 км от кръстовището, образувано от ул. „Околовръстен път“ и ул. „Стара планина“.

Спорните между страните въпроси по същество във въззивната инстанция са свързани с механизма на настъпване на пътно-транспортното произшествие, с това чия е вината за настъпването на инцидента, в т.ч. налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца.

В първоинстанционното производство е прието като писмено доказателство протокол за оглед на местопроизшествие, което е допустимо доказателство като част от преписката по образуваното наказателно производство срещу Т.М. Г.. Този протокол е официален документ, отразяващ непосредствени фактически констатации на съставилото го длъжностно лице. От същият се установява, че пътното платно, на което е настъпило произшествието, е предназначено за движение на ППС в двете посоки, без наклони, неравности и посипаности, съставено от две пътни ленти, които са разделени една от друга с пътна маркировка „МЗ“ /единична прекъсната линия/ - чл. 63, ал. 1, т. 3 от ППЗдП. Отражено е, че на 2 708, 70 м. след ориентира и на 3, 10 м. в дясно от левия край на платното за движение е намерена следа от задиране по асфалта с ширина 0, 50 м. В протокола е посочено още, че на 2 708 м. след ориентира и на 2, 80 м. в дясно от левия край на платното за движение е намерено начало на следа от ГСМ /гориво-смазочни материали/, а нейният край е на 2 707 м. след ориентира и в левия край на платното за движение. На 2 701 м. след ориентира и на 0, 50 м. в ляво от левия край на платното за движение е намерено предно стъкло. На 2 712, 20 м. след ориентира и на 0, 50 м. в ляво от левия край на платното за движение е намерена предна броня от лек автомобил „Опел Зафира“. Този автомобил е установен на ул. „Околовръстен път“ разположен на двете пътни ленти на четирите си колела, ориентиран с предната си част към с. Локорско, завъртян на ляво. На 2 708, 90 м. след ориентира и на 4, 90 м. в дясно от левия край на платното за движение е намерена задна лява гума, а на 2 710, 60 м. е намерена предна лява гума. В протокола за оглед са описани и видимите щети по лек автомобил „Опел Зафира“ – преден ляв калник, преден капак, предна маска, предна броня, преден ляв фар, теч на ГСМ и др. Другият автомобил – „Шкода Фелиция“ с рег. № ***** е намерен в ляво от левия край на платното за движение в тревната площ, обърнат върху дясната си част,

ориентиран с предната си част към ул. „Околовръстен път“. Посочено е още, че на 2 702, 90 м. след ориентира и на 2, 00 м. в ляво от левия край на платното за движение е намерена предна дясна гума, а на 2 702 м. след ориентира и на 4,00 м. в ляво от левия край на платното за движение е намерена задна дясна гума. Отражена е цялостна деформация на лек автомобил „Шкода Фелиция“. Изготвена е и скица на местопроизшествието с отразяване на всички описани в протокола обстоятелства.

Въз основа на протоколът за оглед на местопроизшествие и скицата към него е изготвена автотехническа експертиза, приета в първоинстанционното производство. Съдът кредитира заключението на вещото лице Й.Д. като пълно и обективно. От същото се установява следния механизъм на настъпване на пътно-транспортното произшествие: лек автомобил “Шкода Фелиция” се е движил по ул. “Околовръстен път” с посока от с. Локорско към с. Световрачане, при скорост на движение от около 81 км/ч. В същото време и в срещуположна посока се е движил лек автомобил “Опел Зафира” със скорост от около 68 км/ч. Достигайки на разстояние от 2, 7 км. след разклона за с. Световрачане лек автомобил “Опел Зафира” е започнал да навлиза в лентата за насрещно движение, когато се е намирал на разстояние от 17, 77 м. преди мястото на удара. В същото време лек автомобил “Шкода Фелиция” се е намирал на разстояние от около 2, 15 м. от мястото на удара. Траекторите на двете превозни средства се пресекли и настъпил удар между тях. Първоначалното съприкосновение било между предна лява част на лек автомобил “Опел” и предна странична част на лек автомобил “Шкода” в областта на преден ляв калник и предна лява врата. Посочено е още, че след удара лек автомобил “Шкода” под действието на интерционните сили е започнал да ротира около масовия си център в посока обратна на посоката на часовниковата стрела, като същевременно се отклонил в дясно и напуснал платното за движение, преминал през тревната площ и се обърнал върху дясната си страна. След удара лек автомобил “Опел” започнал да ротира около масовия си център и продължил движението си напред по платното за движение и се установил на мястото, на което е намерен при огледа. Въз основа на извършения анализ на данните от протокола за оглед на местопроизшествието, уврежданията на двата автомобила, както и местата, на които са намерени ППС, вещото лице е направило извод, че причина за настъпване на произшествието е поведението на водача на лек автомобил

“Опел Зафира”, свързано с отклоняване на посоката на движение на превозното средство в ляво и навлизането му в лентата за насрещно движение. В заключението е определена и средната пазарна стойност, необходима за възстановяване на уврежданията по лек автомобил “Шкода Фелиция”, описани при извършения оглед на автомобила и съставения опис на щетите по образуваната при ответното дружество преписка, която възлиза на сумата от 6 128, 32 лева. Констатирано е още, че всички увреждания върху лек автомобил “Шкода Фелиция” се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на произшествието. Определена е и действителната стойност на автомобила към датата на настъпване на произшествието в размер на 1 762 лева. При съобразяване на тази действителна стойност със стойността на вредите, вещото лице е направило извод, че е налице “тотална щета”. След приспадане на стойността на запазените части на автомобила в размер на 20, 70 % /подробно описани като отделни детайли/ е определен размер на дължимото обезщетение от 1 397 лева. Вещото лице е посочило, че водачът на лек автомобил “Опел Зафира” е имал възможност да предотврати произшествието, ако не е отклонявал превозното средство наляво и не е навлизал в лентата за насрещно движение. Ако водачът на лек автомобил “Опел Зафира” е запазил праволинейното си движение в собствената пътна лента, траекториите на двете превозни средства не биха се пресекли и удар между тях не би настъпил. За водачът на лек автомобил “Шкода Фелиция” не е имало техническа възможност да предотврати произшествието.

След приемане на заключението на автотехническата експертиза в първоинстанционното производство са събрани гласни доказателствени средства на две групи свидетели. В първата група свидетели се включват Т.Г. /водач на лек автомобил “Опел Зафира”/ и А. П. – очевидец на инцидента, пътувал в лек автомобил “Опел Зафира”. Двамата свидетели излагат данни относно обстоятелствата, при които е настъпило произшествието, съобразно които инцидентът е причинен от неправомерното поведение на водача на “Шкода Фелиция”. В показанията си сочат, че Т.Г. се е движил направо в своята лента за движение и не се е отклонявал, включително не е нализал в насрещната лента за движение. Двамата свидетели възприели, че лек автомобил “Шкода Фелиция” започнал да навлиза в лентата за движение на лек автомобил “Опел Зафира”, като след като възприел това поведение, свид. Г. решил да намали скоростта, тъй като считал, че насрещно движещият се

автомобил ще продължи и ще излезе от пътя, а той от своя страна ще продължи направо в своята лента за движение и автомобилите ще се разминат. В този момент обаче водачът на МПС “Шкода Фелеция” внезапно предприел маневра за рязко завиване на дясно с цел връщане в своята лента за движение. Тогава настъпил удара, който бил неизбежен поради близкото разстояние между двата автомобила. Според показанията на тези свидетели сблъсъкът настъпил в платното за движение на лек автомобил “Опел”. След удара лек автомобил “Шкода” излязъл от пътя, преобърнал се настрани и спрял в тревната площ отстрани на пътното платно.

По делото е разпитан водачът на лек автомобил “Шкода” – К. С., чиито показания следва да бъдат кредитирани като кореспондиращи изцяло със заключението на автотехническата експертиза. От показанията на посочения свидетел се установява механизъм на произшествието, различен от твърдения такъв от другите двама свидетели – Г. и П.. Водачът на “Шкода Фелиция” сочи, че при движението си на пътното платно на ул. “Околовръстен път” на посочената в исковата молба дата, установил, че някаква кола “лети” срещу неговия автомобил, поради което инстинктивно решил да се отклони в дясно на своята лента за движение. В този момент обаче настъпил удара, в резултат на който неговият автомобил изхвърчал от пътя и се спрял под дърветата. Свидетелят установява, че сблъсъкът е настъпил в неговата лента за движение.

Свидетелят Ц.К., който е управлявал друга кола, движеща се в момента на инцидента непосредствено след МПС “Шкода”, излага, че не е видял самия удар между автомобилите, тъй като в този момент се бил разсеял от други неща. Възприел обаче непосредствено изхвърчането на автомобил “Шкода” от пътното платно, както и положението след удара на другата кола с марка “Опел”, която застанала на пряко на пътя. След като видял тези факти, свидетелят спрял автомобила и излязъл навън. Установил, че всички отломки и от двата автомобила били разположени в лентата за движение на лек автомобил “Шкода”.

След събирането на гласните доказателствени средства ответното дружество е поискало в първоинстанционното производство назначаването на допълнителна автотехническа експертиза, което искане е било обосновано с обстоятелството, че заключението на приетата експертиза било изготвено

преди разпита на свидетелите. А същевременно показанията на свидетелите били противоречиви и преценката за тяхната достоверност изисква специални знания. Първоинстанционният съд е оставил без уважение това доказателствено искане, което е било заявено и във въззивната жалба. Въззиваемият също е поискал допускането на допълнителни въпроси към автотехническата експертиза. Настоящият съдебен състав е приел за основателни изложените оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което е допуснал изслушването на автотехническа експертиза по поставени от страните допълнителни задачи.

По делото е прието заключение на допълнителна експертиза, изготвена от вещото лице Й.Й., което съдът кредитира като пълно и обективно. Експертът е извършил компютърна симулация на удара между автомобилите при данните относно механизма на произшествието, изнесени от свидетелите Г. и П.. При възпроизвеждане на тези данни вещото лице е извършило симулацията на удар, настъпил в лентата за движение на лек автомобил “Опел” при прибирането на лек автомобил “Шкода” в лентата му за движение със скорости 68 км/ч за лек автомобил “Опел” и 81 км/ч за лек автомобил “Шкода” /данните за скоростта на движение са приети в заключението на автотехническата експертиза, приета в първоинстанционното производство/. При симулацията в хипотеза на праволинейно движение на лек автомобил “Опел” експертът е установил разминаване /несъответствие/ на посоката на движение на автомобилите след удара и местата на обективните находки, описани в протокола за оглед на местопроизшествие. В заключението е посочено още, че посоката на описаната в протокола за оглед следа от ГСМ съвпада с посоката на движение на лек автомобил “Шкода” след удара. За да бъде оставена тази следа от ГСМ първо трябва да има въздействие /удар/ и деформации по автомобила, които да доведат до изтичане на ГСМ. Вещото лице е уточнило, че от местоположението на описаната следа от задиране по асфалта и следата от ГСМ е видно, че считано по посоката на движение на лек автомобил “Шкода” първо е настъпил удара между него и лек автомобил “Опел”, след който удар лек автомобил “Шкода” е започнал да се отклонява в дясно считано по посоката му на движение, където е започнало изтичане на ГСМ и оставянето на описаната в протокола за оглед следа. Именно с оглед обективните данни относно разположението на автомобилите след удара, намерените следи върху пътното платно и вида и степента на нанесените

вреди, вещото лице е направило категоричен извод, че е невъзможно произшествието да е настъпило по описания от свидетелите Г. и П. механизъм. Този извод е аргументиран с обстоятелството, че ако ударът е настъпил по описания от тези свидетели механизъм, то двата автомобила биха били разположени на други места на пътното платно след инцидента, а не на тези, посочени в протокола за оглед /така лек автомобил “Опел” би продължил движението си по права линия в своята лента и би спрял в същата лента, а лек автомобил “Шкода” би напуснал пътното платно и би спрял в тревната площ, без да се преобръща/. Вещото лице е посочило още, че ако ударът беше настъпил по начина, описан в показанията на свидетелите Г. и П., двата автомобила не биха оставили следи от ГСМ и задирания на асфалта на описаните в протокола за оглед места. По тези съображения заключението на допълнителната експертиза относно механизма на настъпване на произшествието е идентично с приетото в първоинстанционното производство, като съдът приема, че процесното ПТП е настъпило в резултат на противоправното поведение на застрахования при ответното дружество водач на лек автомобил “Опел Зафира”, който е нарушил разпоредбата на 16, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и е навлязъл в лентата за насрещно движение, където е реализирал ПТП с движещият се в тази лента за движение лек автомобил “Шкода Фелиция”. При сблъсъкът между двата автомобила МПС “Шкода Фелиция” е напуснало пътното платно и се е преобръгнало странично в тревната площ.

Разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. Следователно, от съществено значение е размерът на действително причинения вредоносен резултат, като е ирелевантно обстоятелството дали причинените вреди действително са били отстранени чрез тяхното отремонтване. Според споделяната от настоящия състав константна практика на ВКС /решение № 165 от 24.10.2013г. по т.д. № 469/2012г., II ТО на ВКС, решение № 52/08.07.2010г. по т.д. № 652/2009г. на ВКС, ТО, решение № 115/09.07.2009г. по т.д. № 627/2008г., II ТО на ВКС/ при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по

действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – 386, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014г. Обезщетението също така не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество /чл. 400, ал. 1 от КЗ/, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал. 2 от КЗ/. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

От заключението на вещото лице по автотехническата експертиза, приета в първоинстанционното производство, се установява, че в пряка причинна връзка с инцидента за собственика на увреденото МПС „Шкода Феления” са произлезли имуществени вреди, които подлежат на обезщетяване до приетия от първоинстанционния съд размер при съобразяване на обстоятелството, че в случая е налице „тотална щета“ по смисъла на чл. 390, ал. 2 от КЗ, тъй като стойността на разходите за необходимия ремонт надвишава 70 на сто от действителната стойност на автомобила. Ето защо от действителната стойност на автомобила следва да бъде приспадната остатъчната стойност на увредено имущество, за да се получи размера на дължимото обезщетение. Следователно ищецът се легитимира като кредитор на претендираното вземане за имуществени вреди.

Възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно, поради следните съображения:

Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, респ. увеличил е техният размер /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т.е. последният

да е тяхно следствие, но не е необходимо наличието на вина/. Тежестта за доказване е върху позоваващата се на съпричиняването страна - ответника – в този смисъл е т. 7 от Тълкувателно решение № 1/2014 г. на ВКС по тълк.дело № 1/2014 г., ОСТК. В случая по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, че поведението на ищеца е допринесло за настъпването на вредите, а доказателствената тежест в тази насока е била на ответното дружество.

В този смисъл правилно първоинстанционният съд е приел, че предявеният пряк по чл. 432, ал. 1 КЗ иск се явява изцяло основателен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Ето защо обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемия следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 810 лева, от които 660 лева за адвокатско възнаграждение и 150 лева възнаграждение за вещо лице.

На основание чл. 280, ал. 3 от ГПК и предвид цената на предявения иск настоящото решение е окончателно.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264415 от 04.11.2019г., постановено по гр.дело № 67796/2018г. по описа на СРС, ГО, 140 състав.

ОСЪЖДА З.А.Д. „А.“ АД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „***** да заплати на ИВ. Й. С., ЕГН *****, гр. София, жк „***** основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 810 /осемстотин и десет/ лева – съдебни разноски във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____